

วิธิดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบการประเมินผลความสามารถในการสื่อสารด้านการพูดของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีผลสัมฤทธิ์การใช้ภาษาในการสื่อสาร ด้านการพูดสูงและต่ำ ระหว่างครูภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษาและไม่ใช่อเจ้าของภาษา ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามลำดับขั้นดังนี้

การศึกษาค้นคว้า

1. ศึกษาเกี่ยวกับการประเมินผล การพูด ทั้งเทคนิควิธีการสอน การพูด และเกณฑ์ที่ใช้ในการประเมินผล การพูด จากเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบการพูดและแบบประเมินผล การพูด
2. ศึกษาหลักสูตร หนังสือเรียน เพื่อเป็นแนวทางในการเลือกเนื้อหาที่จะใช้ในการสร้างแบบสอบการพูดวิชาภาษาอังกฤษ

กลุ่มตัวอย่างประชากร

กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ ตัวอย่างประชากรครูและตัวอย่างประชากรนักเรียน ซึ่งได้มาจากการคัดเลือกและการสุ่มโดยมีลำดับขั้นตอนดังนี้คือ

ตัวอย่างประชากรครูภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษา ได้แก่อาสาสมัครจากหน่วยสันติภาพสหรัฐอเมริกา (United States Peace Corps) ที่ปฏิบัติงานช่วยสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือในภาคปลายปีการศึกษา 2534 จำนวนทั้งสิ้น 23 คน เนื่องจากอาสาสมัครจากหน่วยสันติภาพสหรัฐ

อเมริกาเป็นกลุ่มอาสาสมัครที่มีจำนวนมากที่สุดที่กระจายไปช่วยสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาทั่วประเทศไทย โดยอยู่ตามภาคต่างๆ ดังนี้คือ ภาคเหนือ 8 คน ภาคใต้ 8 คน ภาคกลาง 11 คน และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 23 คน จากนั้นผู้วิจัยจึงเลือกกลุ่มอาสาสมัครจากหน่วยสันติภาพสหรัฐอเมริกา เฉพาะในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เนื่องจากเป็นกลุ่มที่มีตัวอย่างประชากรมากที่สุดคือ 23 คน

ตัวอย่างประชากรครูภาษาอังกฤษที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา ได้แก่ครูภาษาอังกฤษชาวไทยที่ทำการสอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือในภาคปลาย ปีการศึกษา 2534 จำนวนทั้งสิ้น 23 คน การวิจัยครั้งนี้เนื่องจากครูภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษามีจำนวนน้อยคือมีทั้งหมด 23 คน ในขณะที่ดำเนินการวิจัย ทั้งนี้เพื่อความสะดวกและความเหมาะสมในการเก็บข้อมูลด้านเวลาที่ใช้ในการประเมินผลจากวิดิทัศน์ และเพื่อไม่ให้มีจำนวนที่แตกต่างจากตัวอย่างประชากรครูภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษา ผู้วิจัยจึงใช้ครูสอนภาษาอังกฤษที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาที่ทำการสอนอยู่ในโรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งเดียวกันกับครูสอนภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษาโดยสุ่มมาโรงเรียนละ 1 คน ด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย เพื่อให้ได้จำนวนเท่ากับประชากรที่เป็นเจ้าของภาษา ดังรายละเอียดในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงจำนวนจังหวัด จำนวนโรงเรียน และจำนวนครูภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษา และ ไม่ใช่เจ้าของภาษา

ลำดับที่	ชื่อจังหวัด	จำนวนโรงเรียน	จำนวนครูภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษา	จำนวนครูภาษาอังกฤษที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา
1	ยโสธร	1	1	1
2	ขอนแก่น	3	3	3
3	อุดรธานี	4	4	4
4	เลย	1	1	1
5	สกลนคร	1	1	1
6	มหาสารคาม	1	1	1

ตารางที่ 1 แสดงจำนวนจังหวัด จำนวนโรงเรียน และจำนวนครูภาษาอังกฤษที่เป็น
เจ้าของภาษา และ ไม่ใช่เจ้าของภาษา (ต่อ)

ลำดับที่	ชื่อจังหวัด	จำนวนโรงเรียน	จำนวนครูภาษาอังกฤษ ที่เป็นเจ้าของภาษา	จำนวนครูภาษาอังกฤษ ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา
7	กาฬสินธุ์	2	2	2
8	อุบลราชธานี	2	2	2
9	นครราชสีมา	5	5	5
10	บุรีรัมย์	2	2	2
11	มุกดาหาร	1	1	1
	รวม	23	23	23

ตัวอย่างประชากรนักเรียน ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิต
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน แผนการเรียนภาษาอังกฤษ - ภาษาต่างประเทศ ที่
กำลังศึกษาอยู่ในภาคปลาย ปีการศึกษา 2534 จำนวน 8 คน โดยจากการสังเกตผู้วิจัยพบว่า
นักเรียนในโรงเรียนสาธิตส่วนใหญ่นั้นเป็นนักเรียนที่กล้าแสดงออก ซึ่งจะมีส่วนให้การแสดง
พฤติกรรมทางการพูดนั้นเป็นไปอย่างเต็มที่และสะดวกสำหรับการถ่ายทำวิดีโอด้วย ผู้วิจัยจึง
ทำการสุ่มตัวอย่างประชากร โดยมีลำดับขั้นตอนในการดำเนินการสุ่มตัวอย่างประชากร ดังนี้

1. เลือกแบบเจาะจงโรงเรียนสาธิตเป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรโรงเรียน จาก
นั้นสุ่มตัวอย่างได้โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน โดยการสุ่มอย่างง่าย
2. เลือกแบบเจาะจงห้องเรียนที่ใช้แผนการเรียนภาษาอังกฤษ - ภาษาต่างประ
เทศมา 1 ห้องเรียนเนื่องจากมีแผนการเรียนนี้เพียง 1 ห้องเรียนเท่านั้นในปีการศึกษา 2534
3. นำแบบสอบถามวัดความสามารถในการสื่อสารด้านการพูดไปทดสอบนักเรียน 43
คนโดยมีผู้ประเมินผล 2 คนเป็นผู้ให้คะแนน แล้วนำคะแนนที่ได้จากผู้ประเมินผลทั้ง 2 คนนั้นมา
หาค่ามัธยฐานเลขคณิต แบ่งนักเรียนตามระดับคะแนนเป็นกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำโดยใช้เทคนิค 50 %

4. กลุ่มตัวอย่างประชากรนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากทั้งกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ มากลุ่มละ 4 คน โดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย เนื่องจากต้องการจำนวนกลุ่มตัวอย่าง ประชากรที่ค่อนข้างน้อยเพื่อความสะดวกในการบันทึกสถิติ และเพื่อให้เหมาะสมกับเวลาในการประเมินผล ได้กลุ่มตัวอย่างประชากรนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีผลสัมฤทธิ์ความสามารถในการสื่อสารด้านการพูดสูงและต่ำเพื่อนำมาบันทึกสถิติการพูด โดยให้พูดในหัวข้อ เรื่อง " Which tourism area in Thailand is the most famous place for the foreigners ? " รวมทั้งสิ้นจำนวน 8 คน (ดูภาคผนวก จ.)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้แบ่งเป็น 2 ชุด คือ 1) แบบสอบความสามารถในการสื่อสารด้านการพูด 3 ฉบับ และ 2) แบบประเมินผลความสามารถในการสื่อสารด้านการพูด ฉบับภาษาไทย 1 ฉบับ และ ฉบับภาษาอังกฤษ 1 ฉบับ โดยมีรายละเอียดดังนี้คือ

1. แบบสอบความสามารถในการสื่อสารด้านการพูด 3 ฉบับซึ่งนำไปใช้ในการทดสอบความสามารถในการสื่อสารด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เพื่อแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำตามคะแนนผลสัมฤทธิ์ แบบสอบนี้ปรับปรุงจากแบบสอบตามแนวของ The Upsher Oral Communication Test ของจอห์น เอ อัฟเชอร์ (John A. Upsher อ้างถึงใน John Oller 1979 : 317-318) และแนวของ รีเบคก้า เอ็ม วาเลตต์ และ เรอเน เอส ดิสคิก (Rebecca M. Valette and Renee S. Disick 1972:151-157) ซึ่งเป็นการวัดความสามารถในการสื่อสารด้านการพูดในระดับพฤติกรรมการพูดในขั้นที่ 4 คือ ขั้นการสื่อสาร (Communication) ดังนี้คือ (ดูภาคผนวก ค.)

1.1 แบบสอบฉบับที่ 1 เป็น การเลือกบรรยายภาพ (Pictures Description) ปรับปรุงจากแบบสอบทักษะการพูดของ The Upsher Oral Communication Test ของ จอห์น เอ อัฟเชอร์ (John A. Upsher อ้างถึงใน John Oller 1979: 317-318) เป็นแบบสอบจำนวน 2 ชุด ๓ละ 2 ภาพ ซึ่งเป็นภาพที่มีความคล้ายคลึงกันแต่จะแตกต่างกันเฉพาะบางจุดเท่านั้น ผู้เรียนต้องเลือกบรรยายภาพใดภาพหนึ่งในแต่ละชุดให้ผู้ทำการทดสอบฟัง และสามารถเลือกภาพที่ตรงกับที่นักเรียนบรรยายได้ถูกต้อง ให้คะแนนชุดละ 10 คะแนน รวม 20 คะแนน ใช้เวลาในการทดสอบประมาณชุดละ 3

นาที (ดูภาคผนวก ค.)

1.2 แบบสอบฉบับที่ 2 เป็นการบรรยายลำดับเหตุการณ์จากภาพ (Picture Sequence Narration) ปรับปรุงจากแบบสอบทักษะการพูดของ รีเบคก้า เอ็ม วาเล็ตต์ และเรอเน เอส ดิสึค (Rebecca M. Valette and Renee S. Disick 1972:151-157) เป็นภาพชุดที่แสดงลำดับเหตุการณ์ 1 ชุด ให้นักเรียนฟังชุด 20 คะแนน ใช้เวลาในการทดสอบประมาณ 5 นาที (ดูภาคผนวก ค.)

1.3 แบบสอบฉบับที่ 3 เป็นการบอกทิศทางจากแผนที่ (Giving Direction from the Map) ปรับปรุงจากแบบสอบทักษะการพูดของ รีเบคก้า เอ็ม วาเล็ตต์ และเรอเน เอส ดิสึค (Rebecca M. Valette and Renee S. Disick 1972: 151-157) เป็นแผนที่เมือง 1 ชุด ให้นักเรียนใช้ภาษาพูดในการบอกทิศทางจากแผนที่ตามคำสั่งที่เขียนไว้ ให้นักเรียน 1 ชุด 20 คะแนน ใช้เวลาในการทดสอบประมาณ 5 นาที (ดูภาคผนวก ค.)

รวมคะแนนของแบบสอบทั้งฉบับเท่ากับ 60 คะแนน ใช้เวลาในการทดสอบทั้งหมดประมาณ 16 นาที

2. แบบประเมินผลความสามารถในการสื่อสารด้านการพูด ซึ่งให้คะแนนแบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ 2 ฉบับ คือ ฉบับภาษาไทย 1 ชุด และฉบับภาษาอังกฤษ 1 ชุด โดยผู้วิจัยปรับปรุงมาจากวิธีการตรวจให้คะแนนแบบมาตราส่วนประเมินค่าในการวัดความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสารตามแบบ PET (The Preliminary English Test Marking Scales) ของ The University of Cambridge Local Examinations Syndicate (The University of Cambridge 1988: 25-67) และเกณฑ์ในการประเมินผลการพูดของ AEBT (The Associated Examining Board Test in English for Educational Purposes (The Associated Examining Board Test อ้างถึงใน Cyril J. Weir 1990:147-149) โดยพิจารณาถึงองค์ประกอบร่วมของเกณฑ์ในการประเมินผลการพูดของทั้ง 2 แบบดังนี้ คือ (ดูภาคผนวก ง.)

1. การออกเสียง (Pronunciation) ปรับปรุงมาจาก การออกเสียงประโยค (Pronunciation : Sentences) และการออกเสียงเสียงเดี่ยวๆ (Pronunciation : Individual Sound) ของ PET

2. คำศัพท์ (Vocabulary) ปรับปรุงมาจาก วิธีการใช้คำศัพท์ (Vocabulary Resource) ของ PET และ การใช้คำศัพท์ตามเป้าหมายได้อย่างเพียงพอ (Adequacy of Vocabulary for Purpose) ของ AEBT

3. ความคล่องแคล่ว (Fluency) ปรับปรุงมาจาก ความคล่องแคล่ว (Fluency) ของทั้ง PET และ AEBT

4. ความถูกต้องทางโครงสร้างภาษา (Structural Accuracy) ปรับปรุงมาจาก ความถูกต้องทางไวยากรณ์ (Grammatical Accuracy) ของทั้ง PET และ AEBT

5. ผลสัมฤทธิ์ในงานที่ทำ (Task Achievement) ปรับปรุงมาจาก การสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ (Interactive Communication) ของ PET และ ความเหมาะสม (Appropriateness) ความสามารถในการสื่อสาร (Intelligibility) และ ความตรงประเด็นและความเพียงพอของเนื้อหา (Relevance and Adequacy of Content) ของ AEBT

ในการเลือกเกณฑ์แต่ละด้านนี้ ผู้วิจัยเลือกโดยคำนึงถึงวัตถุประสงค์ในการวัดความสามารถในการสื่อสารด้านการพูดเป็นสำคัญ

ในการให้คะแนนนั้น ให้คะแนนองค์ประกอบละ 4 คะแนน โดยระดับคะแนนของแต่ละองค์ประกอบจะอยู่ในช่วง 0 - 4 คะแนน ตัวอย่างประชากรที่เป็นผู้ประเมินผลนั้นจะศึกษาเกณฑ์การให้คะแนนมาตรฐานส่วนประเมินค่าขององค์ประกอบด้านต่างๆ ให้เป็นที่เข้าใจเสียก่อน จากนั้นจึงจัดวิธีทัศนที่บันทึกการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แล้วทำการประเมินผลทันทีหลังจากที่ดูการพูดของนักเรียนแต่ละคนจบลง โดยเมื่อผู้ประเมินผลพิจารณาและตัดสินใจเลือกค่าคะแนนสำหรับแต่ละองค์ประกอบแล้ว ก็ทำเครื่องหมายลงในช่องคะแนนที่ต้องการเลือก ซึ่งเรียงลำดับจาก 0 - 4 คะแนน ในแต่ละองค์ประกอบจนครบทุกองค์ประกอบ แล้วจึงเริ่มต้นวิธีทัศนการพูดของนักเรียนคนต่อไปแล้วทำการประเมินผล

เกณฑ์การให้คะแนน มาตรฐานส่วนประเมินค่าขององค์ประกอบด้านต่างๆ มีดังนี้

1. การออกเสียง (Pronunciation)

ให้ 0 คะแนน เมื่อการออกเสียงไม่สื่อภาษาเลย

ให้ 1 คะแนน เมื่อการออกเสียงเสียงเดียวกันยังไม่ถูกต้องอยู่มาก การเน้นเสียงและการออกเสียงสูง-ต่ำยากแก่การเข้าใจ

- ให้ 2 คะแนน เมื่อการเน้นเสียงและการออกเสียงสูง-ต่ำ ยังสังเกต
ได้ว่าเป็นสำเนียงของผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา แต่บาง
คำและบางประโยคง่าย ๆ สามารถฟังเข้าใจได้
- ให้ 3 คะแนน เมื่อการเน้นเสียงและการออกเสียงสูง-ต่ำ ยังสังเกต
ได้ว่าไม่ใช่เจ้าของภาษา แต่ข้อความที่พูดส่วนใหญ่
สามารถฟังเข้าใจได้
- ให้ 4 คะแนน เมื่อการเน้นเสียงและการออกเสียงสูง-ต่ำถูกต้องเป็น
ส่วนใหญ่และสามารถเข้าใจได้ง่าย แม้ว่าสำเนียงจะ
ยังคงไม่เหมือนเจ้าของภาษา

2. คำศัพท์ (Vocabulary)

- ให้ 0 คะแนน เมื่อใช้คำศัพท์ได้น้อยมากแม้แต่ในการสื่อสารขั้นต่ำสุด
- ให้ 1 คะแนน เมื่อใช้คำศัพท์ได้น้อยยากต่อการสื่อสาร
- ให้ 2 คะแนน เมื่อการใช้คำศัพท์ที่จำเป็นในการแสดงความคิดง่าย ๆ
ยังอยู่ในขอบเขตจำกัด
- ให้ 3 คะแนน เมื่อคำศัพท์ที่ใช้เพียงพอในการสื่อสาร แต่ยังมีการ
สังเกตุและคำพูดได้เนื้อหาบ้าง
- ให้ 4 คะแนน เมื่อคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องที่นำมาใช้ผิดน้อยมาก มีคำพูด
ที่ไม่ได้เนื้อหาเพียงเล็กน้อย

3. ความคล่องแคล่ว (Fluency)

- ให้ 0 คะแนน เมื่อไม่สามารถใช้คำพูดได้อย่างต่อเนื่อง การออก
เสียงยังตะกุกตะกักมาก ข้อความไม่ปะติดปะต่อ และ
ไม่ได้เรื่องราว
- ให้ 1 คะแนน เมื่อการออกเสียงเป็นไปอย่างสังเกตุบ่อย ๆ และไม่
สมบูรณ์ยังคงตะกุกตะกักมาก ข้อความไม่ปะติดปะต่อกัน
- ให้ 2 คะแนน เมื่อการออกเสียงยังคงมีการสังเกตุอยู่ บางประโยค
ไม่ปะติดปะต่อกัน และช่วงความยาวของประโยคยังอยู่
ในขอบเขตจำกัด

- ให้ 3 คะแนน เมื่อยังมีการส่งเลบบ้างในการออกเสียงบางคำ แต่ข้อความได้เรื่องราวมากขึ้น อัตราความเร็วในการพูด และช่วงความยาวของข้อความเพียงพอและง่ายต่อการเข้าใจ
- ให้ 4 คะแนน เมื่อข้อความที่พูดส่วนใหญ่สามารถฟังได้อย่างสบาย ในอัตราความเร็วในการพูดของผู้พูด ที่ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา แม้ว่าจะยังคงมีการส่งเลบบ้าง
4. ความถูกต้องทางโครงสร้างภาษา (Structural Accuracy)
- ให้ 0 คะแนน เมื่อไม่สามารถใช้แม้แต่รูปแบบไวยากรณ์และโครงสร้างพื้นฐานทางภาษาได้
- ให้ 1 คะแนน เมื่อโครงสร้างภาษาและไวยากรณ์พื้นฐานที่ใช้ส่วนใหญ่ยังไม่ถูกต้อง มีความสับสนมากเกี่ยวกับความรู้เบื้องต้นทางโครงสร้างภาษา
- ให้ 2 คะแนน เมื่อการใช้รูปแบบของโครงสร้างภาษาและไวยากรณ์ยังคงผิดพลาดบ่อยๆ ไม่สามารถควบคุมการใช้ได้ดีเพียงพอ
- ให้ 3 คะแนน เมื่อยังมีความผิดพลาดในการใช้ไวยากรณ์ และความสับสนในการใช้โครงสร้างภาษาเบื้องต้นอยู่บ้าง แต่คำพูดส่วนมากสามารถฟังพอเข้าใจได้
- ให้ 4 คะแนน เมื่อรูปแบบพื้นฐานทางโครงสร้างภาษา และไวยากรณ์โดยทั่วไปถูกต้องแม้ว่าบางครั้งจะไม่สามารถพูดให้ได้เรื่องราวติดต่อกันนานๆ
5. ผลสัมฤทธิ์ในงานที่ทำ (Task Achievement)
- ให้ 0 คะแนน เมื่อความเข้าใจและการสื่อสารอยู่ในขีดต่ำสุด
- ให้ 1 คะแนน เมื่อมีความสามารถในการสื่อสารน้อยมาก แม้แต่ในระดับพื้นฐาน
- ให้ 2 คะแนน เมื่อการสื่อสารยังคงไม่เป็นธรรมชาติ มีช่องว่างในการพูดและคำพูดซ้ำ ๆ มาก ข้อความที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อที่พูดยังอยู่ในขอบเขตจำกัด

ให้ 3 คะแนน เมื่อข้อความส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับหัวข้อที่พูด แม้ว่าจะยังคงมีช่องว่างในการพูดและมีคำพูดซ้ำๆ อยู่บ้าง

ให้ 4 คะแนน เมื่อการสื่อสารส่วนใหญ่ประสบความสำเร็จ สิ่งที่พูดได้ใจความและมีความเกี่ยวข้องกับหัวข้อที่พูดเพียงพอ

2. นำเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 ท่าน (ภูมิภาคผนวก ก.)

ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) ของแบบสอบความสามารถในการสื่อสารด้านการพูด 3 ฉบับ และความหมายของคำระดับคะแนนในมาตราส่วนประเมินค่า และตรวจสอบความถูกต้องทางภาษา (Language Accuracy) ของความหมายของคำระดับคะแนนในมาตราส่วนประเมินค่าฉบับภาษาอังกฤษโดยผู้ทรงคุณวุฒิที่เป็นเจ้าของภาษา จากนั้นนำมาแก้ไขและปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ ในด้านความเหมาะสมและชัดเจนของรูปภาพในแบบสอบ 3 ชุด ความชัดเจนในการสื่อความหมายทางภาษาและระดับความแตกต่างของความหมายของคำระดับคะแนนในมาตราส่วนประเมินค่าแต่ละระดับ เช่น

2.1 ปรับปรุงเกณฑ์การให้คะแนนมาตราส่วนประเมินค่า ในด้านความหมายของคำระดับคะแนน เพื่อให้เหมาะสมกับสภาพการเรียนการสอนและการใช้ภาษาอังกฤษในประเทศไทย เช่น

ให้ 4 คะแนน เมื่อข้อความที่พูดส่วนใหญ่สามารถฟังได้อย่างสบายในอัตราความเร็วในการพูดของผู้พูด เช่นเดียวกับเจ้าของภาษา

แก้ไขเป็น

ให้ 4 คะแนน เมื่อข้อความที่พูดส่วนใหญ่สามารถฟังได้อย่างสบายในอัตราความเร็วในการพูดที่ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา แม้ว่าจะยังคงมีการส่งเสียงอยู่บ้าง

2.2 ปรับปรุงภาษาให้ชัดเจน สื่อความเข้าใจได้มากขึ้น เช่น

ให้ 1 คะแนน เมื่อใช้คำศัพท์ได้ค่อนข้างน้อยทำให้สื่อสารได้ยาก

แก้ไขเป็น

ให้ 1 คะแนน เมื่อใช้คำศัพท์ได้น้อยทำให้ยากต่อการสื่อสาร

และ

ให้ 2 คะแนน เมื่อการเน้นเสียงและการออกเสียงสูง-ต่ำยังคงเป็นสำเนียงของผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษานำ แต่บางคำและบางประโยคต่างๆสามารถฟังเข้าใจได้

- แก้ไขเป็น ๑ ให้ 2 คะแนน เมื่อการเน้นเสียงและการออกเสียงสูง-ต่ำสังเกตเห็นชัดว่าเป็นสำเนียงของผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา แต่บางคำและบางประโยคง่าย ๆ สามารถฟังเข้าใจได้
- และ ๑ ให้ 4 คะแนน เมื่อรูปแบบพื้นฐานทางโครงสร้างภาษาและไวยากรณ์โดยทั่วไปถูกต้อง แม้ว่าบางครั้งจะไม่สามารถทำ ๑ ให้การเชื่อมโยงการออกเสียงเป็นเวลานาน ๆ เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องได้
- แก้ไขเป็น ๑ ให้ 4 คะแนน เมื่อรูปแบบพื้นฐานทางโครงสร้างภาษาและไวยากรณ์โดยทั่วไปถูกต้อง แม้ว่าบางครั้งจะไม่สามารถพูด ๑ ให้ได้ เรื่องราวติดต่อกันนาน ๆ

3. นำแบบสอบความสามารถในการสื่อสารด้านการพูดทั้ง 3 ฉบับ ที่ผ่านการตรวจแก้ไขโดยผู้ทรงคุณวุฒิแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฎกษัตริย์ จำนวน 4 คน เพื่อปรับปรุงการกำหนดช่วงเวลาที่เหมาะสมสำหรับการสอบแต่ละชุด และความชัดเจนในการสื่อความหมายของรูปภาพในแบบสอบ โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยอีก 1 คน ทำการประเมินผลความสามารถในการสื่อสารด้านการพูดของนักเรียนทั้ง 4 คน ด้วยแบบฟอร์มการประเมินผลความสามารถในการสื่อสารด้านการพูดที่สร้างขึ้น ทั้งนี้เพื่อนำมาวิเคราะห์หาค่าความเที่ยงระหว่างผู้ประเมินผล 2 คน โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนตามแบบของฮอยท์ (Hoyt's Analysis of Variance อ้างถึงใน ประคอง กรรณสูตร 2528: 44-45) ค่าความเที่ยงที่ได้จากการประเมินผล โดยผู้ประเมินผล 2 คน เท่ากับ 0.96837 (ดูภาคผนวก ข.)

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ผู้วิจัยได้ขออนุญาตจากบัณฑิตวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ไปยังผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน เพื่อขอความร่วมมือในการวิจัย และไปยังอธิบดีกรมสามัญศึกษาเพื่อขอความร่วมมือในการวิจัย ๑ ให้อธิบดีกรมสามัญศึกษาออกหนังสือไปยังผู้อำนวยการโรงเรียน อาจารย์ใหญ่ ครูใหญ่ของโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

เพื่อขออนุญาตในการเก็บข้อมูลและนัดวันเวลาในการทำการทดสอบและการประเมินผล

2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามความสามารถในการสื่อสารด้านการพูดทั้ง 3 ชุด ไปใช้ทดสอบกลุ่มตัวอย่างประชากรนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ทั้ง 43 คน โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเป็นผู้ทำการประเมินผล เครื่องมือที่ใช้คือ แบบประเมินผลความสามารถในการสื่อสารด้านการพูดที่ผู้วิจัยปรับปรุงขึ้น นำคะแนนที่ได้จากการประเมินผลของผู้ประเมินผลทั้ง 2 คน มาหาค่าเฉลี่ยแล้วเรียงลำดับคะแนนจากน้อยไปหามาก จากนั้นแบ่งกลุ่มตัวอย่างประชากรนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ออกเป็นกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำโดยใช้เทคนิค 50 % แล้วทำการสุ่มตัวอย่างประชากรนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากทั้งกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำมากลุ่มละ 4 คน ได้กลุ่มตัวอย่างประชากรนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่จะมาทำการบันทึกวีดิทัศน์การพูดในหัวข้อเรื่อง " Which tourism area in Thailand is the most famous place for the foreigners ? " รวมทั้งสิ้น 8 คน

3. ให้กลุ่มตัวอย่างประชากรนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ทั้ง 8 คน พูดหัวข้อเรื่อง " Which tourism area in Thailand is the most famous place for the foreigners ? " ซึ่งเป็นลักษณะการพูดแบบการทดสอบแบบปากเปล่า (Oral Presentation) ซึ่งผู้วิจัยใช้เกณฑ์ในการเลือกหัวข้อเรื่องในการพูดโดยการศึกษาจุดประสงค์การเรียนรู้ด้านการพูดในวิชาภาษาอังกฤษหลัก 1(อ 011)ถึงวิชาภาษาอังกฤษหลัก 6(อ 016) จุดประสงค์การเรียนรู้ในวิชาทักษะฟัง-พูด 1 (อ 041) ถึงทักษะฟัง-พูด 2 (อ 042)ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายพุทธศักราช 2533 (ฉบับปรับปรุง) หนังสือแบบเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย 1 - 6 (อ 011 - อ 016) และเกณฑ์การแบ่งระดับสมรรถภาพทางภาษาตามแนวทางที่ทางภาษา เนื้อหาและความถูกต้องทางภาษาของสภาการสอนภาษาต่างประเทศอเมริกัน(ACTFL- American Council for the Teaching of Foreign Language)อ้างอิงใน จูดิธ อี ลิสกิน แกสพาร์โร (Judith E. Liskin Gasparro 1984: 479) นักเรียนแต่ละคนจะใช้เวลาในการพูดคนละไม่เกิน 5 นาที และใช้เวลาในการเตรียมตัวก่อนการพูดคนละ 5 นาที โดยแต่ละคนสามารถจดบันทึกคำศัพท์หรือคำสำคัญในการพูดของตนลงในบัตรคำที่แจกให้ได้ จากนั้นทำการบันทึกวีดิทัศน์การพูดของแต่ละคนไว้

4. นำวีดิทัศน์ที่ได้ทำการบันทึกการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ทั้ง 8 คน ไว้แล้วนั้น ไปให้กลุ่มตัวอย่างประชากรครูภาษาอังกฤษทั้งที่เป็นเจ้าของภาษาและไม่ใช่อเจ้าของ

ภาษาดู แล้วทำการประเมินผลโดยใช้แบบประเมินผลที่ผู้วิจัยปรับปรุงขึ้น

5. รวบรวมแบบประเมินผลที่กลุ่มตัวอย่างประชากรครูภาษาอังกฤษทั้ง 2 กลุ่มรวม 46 คนได้ประเมินผลไว้แล้วนำมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยของแต่ละกลุ่ม ทั้งในการประเมินผลที่มีต่อนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ และรวมทั้ง 8 คน ในองค์ประกอบรวมทั้ง 5 ด้านและแยกแต่ละด้าน จากนั้นนำคะแนนที่ได้จากการประเมินผลในรูปของคะแนนเฉลี่ยนั้นมาเปรียบเทียบโดยการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่ามัชฌิมเลขคณิต

การรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล

1. รวบรวมแบบประเมินผลจากทั้งครูภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษา และที่ไม่ใช่เจ้าของภาษามาวิเคราะห์หาค่าคะแนนรวมและคะแนนจากแต่ละด้าน

2. เปรียบเทียบความแตกต่างในการประเมินผล ของทั้งครูภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษาและที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา ทั้งการประเมินผลรวม 5 ด้าน และการประเมินผลแต่ละด้าน โดยการหาค่าความแตกต่างของมัชฌิมเลขคณิตในคะแนนที่ได้จากการประเมินผลด้วยการทดสอบค่า ที (t- test)

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

1. หาค่าความเที่ยงระหว่างผู้ประเมินผล 2 คน โดยวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบของฮอยท์ (Hoyt's Analysis of Variance) โดยใช้สูตร (ประคองการณสูตร 2528: 44-45)

$$r_{tt} = 1 - \frac{S_e^2}{S_p^2}$$

r_{tt} แทน สัมประสิทธิ์แห่งความเที่ยง

S_e^2 แทน ความแปรปรวนคลาดเคลื่อน (Error Variance)

S_p^2 แทน ความแปรปรวนระหว่างบุคคล

2. หาค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนที่ได้จากการประเมินผลของทั้งครูภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษาและที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา โดยใช้สูตร (ประคอง การรวมสูตร 2528: 66)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

$\bar{X}$ แทน ค่ามัชฌิมเลขคณิต

X แทน ผลรวมของคะแนนที่ได้จากการประเมินผล

3. หาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนที่ได้ จากการประเมินผลของทั้งครูภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษาและที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา โดยใช้สูตร (ประคอง การรวมสูตร 2528:67)

$$S.D. = \sqrt{\frac{\sum (X - \bar{X})^2}{N}}$$

S.D. แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$\bar{X}$ แทน ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนที่ได้จากการประเมินผล

X แทน คะแนนที่ได้จากการประเมินผลของแต่ละคน

N แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

4. เปรียบเทียบความแตกต่างในการประเมินผลของทั้งครูภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษาและที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา โดยการทดสอบค่า t (t-test) โดยใช้สูตร (ประคอง การรวมสูตร 2528 : 82-83)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{S \sqrt{(\bar{X}_1 - \bar{X}_2)}}$$

- t แทน อัตราส่วนวิกฤต
- $\bar{X}_1$ แทน คะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการประเมินผลของกลุ่มที่ 1
- $\bar{X}_2$ แทน คะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการประเมินผลของกลุ่มที่ 2
- S แทน ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนที่ได้จากการประเมินผลของทั้ง 2 กลุ่ม

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย